

Credit foto copertă: © Ștefan Ioan

© 2026 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

*[www.blackswanpublishing.ro](http://www.blackswanpublishing.ro)*

Editura Lebăda Neagră  
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
**CONTRAȘ, CRISTIAN**

**Trei spioni pe Podul Minciunilor** / Cristian Contraș, - Iași : Lebăda Neagră, 2026

ISBN 978-630-330-189-1

821.135.1

CRISTIAN CONTRAȘ

# TREI SPIONI PE PODUL MINCIUNILOR

**Lebăda Neagră**  
Iași, 2026

Izi, luminat de o idee:  
 — Poate că scriem și-o carte împreună...  
 Iuri:  
 — Să scriem o carte, zici?  
 Izi:  
 — Da... Aventuri, acțiuni, isprăvi, suspans. Chestii devărate, meserie... Întâmplări!... Viață, mă... viață!  
 Mihai, entuziasmat:  
 — Întâmplări, da!... Le mai cosmetizăm, le mai tragem puțin de păr, oleacă de odicolon, puțin sirop...  
 Iuri:  
 — Și cum o semnăm?...  
 Izi, zâmbind:  
 — Cum o semnăm?... Păi o dăm anonimă!...  
 Mihai:  
 — Ba nu!... Mai bine s-o dăm unui novice, ca să-și pună numele pe ea!  
 Cei trei buni prieteni râd cu poftă.

*Sfârșit*

## Cuprins

|                                                                  |     |
|------------------------------------------------------------------|-----|
| Trei spioni pe Podul Minciunilor .....                           | 5   |
| Izi .....                                                        | 10  |
| Mihai .....                                                      | 25  |
| Iuri .....                                                       | 32  |
| Viața merge înainte .....                                        | 35  |
| Istoria se desfășoară ca un ghem<br>chiar sub ochii noștri ..... | 37  |
| Invazia Cehoslovaciei, 21 august 1968 .....                      | 39  |
| O ședință a <i>Politburo</i> .....                               | 59  |
| Ceaușescu se pliază .....                                        | 68  |
| Vizita lui Moshe Dayan în România .....                          | 75  |
| Tărâm american .....                                             | 91  |
| Mihai .....                                                      | 118 |
| Cluj .....                                                       | 122 |
| În preajma Revoluției române .....                               | 123 |
| Sub spectrul datoriei externe a României .....                   | 130 |
| Mihai .....                                                      | 132 |
| Alex .....                                                       | 144 |
| Gorbaciov, ultima vizită .....                                   | 148 |
| Miros de sânge .....                                             | 157 |

|                            |     |
|----------------------------|-----|
| După douăzeci de ani... .. | 162 |
| Napoli .....               | 194 |
| La Marea Caspică .....     | 207 |
| Cele două epave .....      | 225 |
| Podul Minciunilor .....    | 233 |

*www.blackswanpublishing.ro*

Redactor: Alexandra Dumitrescu

Corector: Irina Cernat

Copertă: Ștefan Ioan

Tehnoredactor: Felicia Tudor

Bun de tipar: iunie 2026. Apărut: 2026

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopilor fără Soț, nr. 45, 700273

Telefon: 0772 240 230

E-mail: *office@blackswanpublishing.ro*

**Cristian Contraș**, licențiat al Facultății de Biologie din cadrul Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, este membru al Uniunii Scriitorilor din România Filiala Timișoara. A debutat literar în revista studențească *Napoca Universitară* din Cluj-Napoca. A publicat proză, eseu, memorialistică și poezie în reviste de cultură din România, Belgia, Israel, Ungaria, Serbia și Republica Moldova. Volume publicate: *Soarele maroniu al Vietnamului*, Editura Scripta, București, 1991 (sub pseudonimul literar David Easterbrook, restul volumelor au apărut sub nume propriu); *Firul de gaz*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 1999; *Caust*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2001 (roman lansat la Institutele Culturale ale României din Viena, februarie 2003, și Tel Aviv, septembrie 2004; prezentat la Institutul Cultural Român din Budapesta, noiembrie 2003); *Cernobil, biserica de plumb*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2004; *Deschiderea rusă*, Editura Caiete Silvane, Zalău, 2009 (carte prezentată la Muzeul de Istorie și Etnografie Kiji, Republica Karelia, Federația Rusă); *Legendele insulei Kiji*, Editura Contraș, Zalău, 2012; *Scaraby*, Editura Russell Press, Nottingham, 2013; *Animalul cu 300.000 de picioare*, Editura Eco Transilvan, Cluj-Napoca, 2014; *Prozatorul Lucian Pop și prietenii săi din Rai*, Editura Grinta, Cluj-Napoca, 2017; *Insula Ema*, Editura Grinta, Cluj-Napoca, 2018 (coautor alături de Cornel Buda); *Freemătul edenului scorburos*, Editura Colorama, Cluj-Napoca, 2020; *Liceul nostru cu turnuleț*, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2023; *Arizona de Cluj, Arizona cafiné*, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2024. A câștigat Premiul revistei *România Literară*, acordat la Festivalul Național de Poezie „Poni Luceafărul”, Botoșani, 1995, iar în 2010, Diploma de excelență oferită din partea Consulatului General al României la Gyula pentru „sprijinul acordat consulatului în organizarea de manifestări culturale în Ungaria”, în calitate de director al Centrului Culturii Tradiționale Sălaj. A condus această instituție între anii 1998 și 2010.

## Trei spioni pe Podul Minciunilor

**L**a acea oră, pe Podul Minciunilor, doar trei tineri. Sprijiniți de balustrada de fontă, privind departe, departe și puțin în sus, pieziș, deasupra acoperișurilor caselor. Cu toții transpirați, cu părul lipit de frunte, respirația încă neregulată, pulsul accelerat. Au venit în fugă până aici, s-au oprit să-și tragă puțin sufletul și au fost furati de peisaj. Timpul parcă a încremenit. În față, proiectat pe cerul de o culoare gălbuie, ușor trandafirie, Turnul Sfatului.

Sibiu, 1962... În echipament sportiv, unul dintre băieți strânge la piept o minge de baschet. Tocmai încheiaseră victorioși „meciul secolului”, adică finala campionatului de baschet pe școală. Selecționata claselor a IX-a a învins selecționata claselor a XII-a!... Ceva cu totul remarcabil și unic în istoria liceului. Cel mai bun liceu din oraș!... Cei trei sunt încă îmbătați de euforia succesului, au contribuit din plin la... măreața victorie!... Visează cu ochii deschiși, nu rostesc niciun cuvânt, doar stau alături, umăr la umăr. Fiecare cu gândurile sale. Primul care rupe tăcerea e Jurgen sau *Iuri*, cum îi spune toată lumea... Fără să întoarcă privirea:

— Izi... Tu știi că am câștigat meciul ăsta pentru tine?!...

*Izi* este de fapt... Isac, dar nimeni nu-i mai zice așa, în afară de părinți și de rudele mai în vârstă.

Izi oftează:

— Da, Iuri, am jucat ca niște turbați, dar am avut și șansă!

— Șansă? intervine și al treilea băiat, Mihai... Ce șansă, mă?... Știință... cunoaștere!... Adevărul este că i-am pisat, i-am calicit, i-am bătut măr!

Izi zâmbește și-l îngână:

— Da, da... i-am bătut măr la diferență de... două coșuri!...

Toți trei izbucnesc în râs și atmosfera se destinde. Câteva glume, apoi Izi se posomorăște. Iuri îl privește dintr-o parte:

— Și... când plecați?...

— Săptămâna viitoare. Tata mai are de rezolvat ceva acte cu casa, în plus tot felul de hârtii, de aprobări... Știi tu, birocrație... Da' de plecat tot plecăm!... Am așteptat mai bine de doi ani acest moment. Mie, sincer, îmi pare rău că mă despart de oraș, de prieteni, de școală, de vecini... Oftează... Acolo, în Israel, e o altă climă, iar mie îmi place atât de mult Cibinul... Îmi place iarna, iubesc schiul, patinajul...

Iuri, râzând:

— Lasă... Te reprofilezi tu!... De la munte, la mare!... Aveți Mediterana, mai aveți Marea Moartă, aveți până și... Marea Galileei, care de fapt e un lac, da-i zice tot mare!...

Mihai:

— Acolo unde Isus a umblat pe apă... Poate că te apuci să practici și tu sportul ăsta, că, în privința schiului, îți poți lua adio!... Cât despre patinaj, te reprofilezi pe... patinaj cu roțile, Gigele!

În timpul războiului, comunitatea evreiască din Sibiu a fost protejată și s-a simțit în siguranță, cu toate că granița trasată în urma Dictatului de la Viena se afla la doar câteva zeci de kilometri de județul Sibiu... Apoi au început să plece. În 1948, ONU a decis prin vot înființarea Statului Israel, un stat foarte tânăr, care avea nevoie de oameni: de muncitori, de soldați, ca să se pună pe picioare, ca să poată rezista. Regimul comunist din România, la început, s-a opus: De ce să pleci din Raiul Comunist?... Visul popoarelor oropsite, visul proletarului!... De ce să întorci spatele comunismului, cea mai înaltă etapă de dezvoltare a civilizației umane?... Că doar *Lumea Roșie*, comunistă este cea care militează împotriva exploatării omului de către om!... Cine ar dori să plece din acest paradis terestru?... Și totuși, evreii voiau să plece... Era visul de milenii al unui popor... *Ereț Israel*... Țara lui Israel, pe tărâmul biblic.

Și, cu lingușeli, cu temenele, cu presiuni, cu promisiuni, cu importante contribuții financiare ale guvernului israelian, România s-a arătat până la urmă... înduplecată! La fel și liderii comuniști... înduplecați, iar evreii au început să plece. Dar nu toți dintr-odată, ci treptat, eșalonat, rând pe rând... Familiile de evrei erau uneori nevoite să aștepte ani buni, mulți oameni își pierdeau speranța... Până la urmă a venit și rândul familiei lui Izi.

Mihai:

— Izi... Da' tu cum te vei descurca cu școala?... Aveți acolo școli în limba română?... Trebuie să dai din nou examene?

— Nu știu... Nu m-am gândit deloc la treaba asta. Nici nu m-am interesat, asta ca să v-o spun sincer! Eu am sperat ca perioada asta de... tranziție să dureze la nesfârșit... Cu un picior în România, iar cu celălalt în Israel...

Un lung moment de tăcere, apoi Iuri:

— Hai să cântăm ceva... Ca în excursii!... Vă amintiți ce excursii și drumeții extraordinare am făcut noi cu colegii?

Și fără să stea pe gânduri:

— *Braț la braț cu ti-ne-re-șea, vom stră-ba-te munți și văi!...*

Cei doi tovarăși i se alătură, iar vocile li se împletesc... Orașul tăcut, somnolent, apatic parcă îi asculta vrăjit. Mihai râde și îi face cu ochiul lui Iuri:

— Hai să-i dedicăm un cântec lui Izi: *Ro-mâ-na-șu-lui îi place...*

Cei doi amici intră în joc:

— *Sus la munte, sus la munte, la izvoor!*

Mihai:

— *Liber și să fie-n pace...*

Izi și Iuri, cu o octavă mai sus, cu intensitate:

— *Al naturii, al naturii domnitooor!*

Apoi toți trei, deodată, fortissimo:

— *Unde printre stânci bătrâne, curg izvoare cristaline, jos la codru, jos la codru-nflo-ho-ho-ho-ri-tor!*

De departe se aude un strigăt către ei, cineva pare foarte, foarte supărat. Cei trei tineri se opresc. Câteva minute de tăcere, Iuri:

— Cred că aceasta va fi ultima noastră întâlnire aici, pe pod.

Izi:

— Ba nu, fraților... Că sutele și miile de kilometri n-o să ne despartă pe vecie. Sunt sigur că ne vom revedea, toți trei, aici pe pod... Cândva, în viitor... Da, eu sunt sigur.

Iuri, care până atunci strânsese mingea de baschet la piept, o aruncă, o privește rotindu-se, apoi o prinde cu multă dibăcie. Oștează:

— Izi, tu pleci primul... Dar mă tem că voi urma eu. V-o spun de pe-acum. Tata, mama sunt hotărâți, vor să plecăm și noi în Germania... Germania Federală, Germania de Vest, unchii mei sunt acolo... Poate că nu chiar foarte curând, dar... cu siguranță!... Iar Mișu va rămâne aici... singur, trist, melancolic, uitat... pe pod!

Toți izbucnesc în râs... E deja târziu, băieții simt că ar fi timpul să se retragă.

— Un moment! îi oprește Izi... Hai să facem acum un jurământ. Aici, noi trei, pe Podul Minciunilor. Nu știu când vom avea din nou prilejul să ne revedem, nici dacă se va întâmpla, dar inima îmi spune că așa va fi... Hai să jurăm, noi trei, că ne vom sprijini și nu ne vom minți unul pe altul... Nu ne vom minți niciodată... Acceptați?... Jurăm?... Să jurăm cu toții... Haideți să ne prindem mâinile!

## Izi

S-au trezit în mijlocul deșertului. Evreii veniți din România – din lotul lor cam o sută de familii – au primit o bucată de pământ nisipos roșu, puțin sărat. Nu erau obișnuiți cu vântul fierbinte și căldura insuportabilă. Perimetrul a fost împărțit egal la toate familiile. Au fost instalați în corturi și s-au apucat de lucru. Nu erau săpate fântâni, nu existau râuri în zonă. Apa era adusă în cisterne, de departe, era caldă, clocită. Viață grea. S-au apucat de lucru: țepeți, târnăcoape, roabe. Au venit meșteri zidari din Netania, din Hadera și au început să le ridice căsuțele simple, modeste, funcționale. Când s-au văzut cu un acoperiș deasupra capului, s-au închinat lui Dumnezeu. Izi era ars de soare, părea un beduin, dar munca fizică îi plăcea, îl făcea să se simtă bărbat adevărat. Părinții săi îndurau mai greu noile condiții de viață, la fel sora lui, cu trei ani mai mică.

După un an, a fost înscris la o școală pentru emigranți, în Netania, unde a studiat cu multă sârguință limba ivrit, apoi a fost admis la liceu. Învățătura primită în Sibiu s-a dovedit una foarte serioasă, pentru că, la scurt timp, Izi a ajuns fruntaș al clasei. La învățătură și la sport... Baschet și fotbal... Iar materiile preferate: matematica, istoria, geografia, literatura.

Cursurile se apropiau de sfârșit. Urma să dea la facultate, încă se gândea unde ar trebui să aplice pentru admitere, când la internatul unde locuia a venit un plic oficial pe numele lui. Urma să fie încorporat în armată, știa foarte bine că aici armata nu era o joacă.

Izi a oftat, și-a pus scrisoarea în buzunar și, îngândurat, a luat-o spre țărmul mării. Socotea că ar trebui să-și anunțe părinții, cu siguranță că le va telefona mai târziu.

Plaja – aproape pustie la acea oră. Și-a scos sandalele și a intrat în apa caldă. Marea vuia. *Nu-i nimic*, și-a spus el, *va fi și timp pentru facultate... mai încolo. Hai, băiete, fruntea sus!...*

El, cu gândurile sale... Din spate și puțin din dreapta, o piatră zboară razant deasupra luciului apei și plonjează în mare... Două, trei salturi și e înghițită de un val:

— Ehei, pe luciul unui râu sau al unui lac de la noi, eu pot zvârli o piatră care să sară de șapte-opt-nouă ori!...

Într-o limbă română foarte corectă, curată, neaoșă... Izi se întoarce mirat. Un bărbat între două vârste, în costum albastru-deschis, dar nu nou, cravată, pe cap kippa, tichia evreiască pe care o poartă toți credincioșii, ochi zâmbitori. Nu-l mai văzuse niciodată până atunci, dar era foarte interesant că i se părea totuși o figură cunoscută. Străinul s-a apropiat de el:

— Hai să mergem să stăm undeva jos!

Și a luat-o ușor de-a lungul plajei, Izi l-a urmat. Au găsit o bancă. Necunoscutul a privit câteva minute în depărtare, acolo unde cerul se unește cu marea:



— Să știi că te-am urmărit de ceva vreme!

Izi, foarte mirat și intrigat:

— Pe mine?... Am făcut, oare, ceva rău?

— Te rog să-mi spui pe nume... Șlomo, am venit și eu din România, la fel ca tine...

Izi a simțit un ușor accent dulce, moldovenesc:

— Veniți din Iași?

Șlomo râde:

— Pe-aproape... Din Buhuși... Îmi place că ești un băiat isteț!...

Izi, care fusese până atunci crispat și nesigur, se desținde. Șlomo își întoarce din nou privirea spre orizontul albastru-verzui... albastru de la cer, verzui de la mare. Pare că visează... A ajuns în Israel cu mult timp înaintea lui Izi. Dintr-o familie respectabilă de comercianți, elev eminent la liceul din Buhuși, apoi student la București, la filosofie... Apoi războiul, legionarii, Antonescu... Exmatricularea din facultate, munca forțată la lopată, la curățat șanțuri, multe umilințe, apoi 23 august 1944, insurecția, eliberarea, intrarea Armatei Roșii în București. S-a întors la facultate, sionist convins, dinamic, fervent, teribilist, militant, până la urmă a fost arestat de autoritățile comuniste și expulzat în Israel. În Tel Aviv era deja cunoscut pentru activitatea sa din România. A fost recrutat de Mosad și s-a alăturat cu mult zel instituției despre care auzise atâtea legende. În echipa în care a fost repartizat era cel mai tânăr, fără experiență, dar s-a adaptat foarte repede. Misiunea lor era să înlesnească emigrația evreiască din România. Noul stat Israel avea nevoie

de oameni pentru dezvoltarea economiei naționale și de soldați pentru viitoarele confruntări care se întrevedeau la orizont cu vecinii arabi, nemulțumiți de liniile trasate pe hartă.

În noua sa calitate, Șlomo a vizitat de multe ori România... București, Iași, Timișoara... Situații complicate, cu sioniști arestați sau persecutați, cu familii aruncate în sărăcie... Uneori problemele se rezolvau ușor, prin înțelegeri și soluții amiabile; alteori însă, trebuia să intervină... banul – dolarul american. Statul Israel avea suficiente fonduri alocate pentru scopul pe care îl urmărea cu tenacitate, acela de a se întări și de a se dezvolta. Izi a avut de-a face și cu... *corespondenții* săi din România, operativii instituției nou-înființate de statul comunist, destinată apărării Republicii Populare Române de dușmani externi sau interni... Securitatea.

Momentul de reverie din ochii lui Șlomo s-a stins, s-a înșurubat mai bine în bancă, și-a lovit cu palmele genunchii cu un gest scurt, a zâmbit și... către Izi:

— Gata, acum să trecem la treabă!

Izi l-a privit mirat, Șlomo a chicotit:

— Știu că ai primit ordinul de încorporare, bănuiesc că ți-ai făcut alte visuri, școală, facultate, dar aici la noi... armata e armată!... Toți băieții trebuie să fie pregătiți, la nevoie, să-și servească patria cu arma în mână!

— ...Și fetele!

— Da, și fetele!... Nu mai trebuie să îți explic eu cât de complicată e situația actuală cu... geografia!... Te rog



să-mi spui – desigur, dacă poți – numele unui singur vecin... prieten!

Izi, zâmbind:

— Știu o... vecină: Marea Mediterană!...

Șlomo zâmbește:

— Îmi place că ești un băiat foarte dezghețat!... Revenind, eu, adică... *noi* vrem să îți facem o propunere!...

— Noi?

Șlomo, zâmbind fin:

— Da, noi!... Cred că ai auzit de Mosad.

Pe Izi îl trece un fior pe șira spinării. Șlomo râde:

— Stai liniștit, băiatule!... Suntem și noi oameni ca toți oamenii, nu suntem legende, nu suntem eroi, nu suntem fantome... Suntem și noi niște umili servitori ai Statului. Suntem și militari, dar noi, spre deosebire de militarii obișnuiți, luptăm cu mintea, cu creierul... Dar și cu pușca dacă e nevoie!...

Izi îl privește adânc în ochi, auzise desigur de Mosad, Serviciul secret israelian, dar era pentru prima dată când întâlnea un agent în carne și oase. Șlomo continuă:

— Așa cum îți spuneam, te-am studiat ceva vreme... Elev excepțional, sportiv... Căpitanul echipei de baschet a liceului... Bravo... Felicitări!... Noi îți oferim posibilitatea de a alege. În loc de armata regulată, o lună de antrenamente, de... training la noi, o lună de adaptare... Dacă la final dovedești că ești bun, că ai tărie și hotărârea de a rămâne, vei rămâne; dacă nu, nu-i bai... Vei merge în armată, apoi vei reveni la viața civilă și îți vei

relua studiile... Eu te rog să te gândești, să analizezi, să meditezi temeinic la propunerea noastră!... Încercăm?

Șlomo, hâtru:

— Dar să știi că am nevoie de un răspuns... pe loc!

Antrenamentele erau foarte dure, extenuante, dar Izi le făcea față cu brio. Dormeau în corturi, în deșert. Zilnic, făceau marșuri de zeci de kilometri, cu întregul echipament militar în spate. Au ajuns la Masada, și-au instalat corturile pe țărmul Mării Moarte.

Masada este un simbol pentru evrei, pentru israelieni... O stâncă pe malul Mării Moarte, o colină la marginea pustiului Iudeei. Irod cel Mare a ridicat în vârful acesteia o cetate, o fortăreață cu important rol strategic. În timpul mării revolte a evreilor împotriva stăpânirii romane, cel din urmă bastion de rezistență a fost la Masada, unde s-au retras ultimii evrei combatanți. A urmat un asediu de trei ani, dar până la urmă încăpățânarea și tenacitatea romane au izbândit, iar cei 970 de iudei au preferat să se sinucidă decât să cadă în mâinile stăpânilor latini.

Izi și tovarășii săi urcau în fugă până sus la Masada, de două ori pe zi, pe *Poteca Șarpe*... Poteca Șarpe e o cărăruie îngustă, săpată în piatră, care urcă pieptiș. Ultima porțiune este extrem de abruptă și, din cauza căldurii înăbușitoare, din cauza umidității, e cea mai periculoasă... Când vezi că nu mai ai mult până sus, pe plațou, când te uiți în jos și observi că ai parcurs cea mai mare parte din drum, îți zici că mai ai nevoie doar de un ultim

efort și, gata, ai și ajuns!... E doar o iluzie, pentru că este cea mai dușmănoasă și mai potrivnică porțiune. Dacă încerci să te grăbești și să-ți forțezi ultimele puteri, la un moment dat simți că îți pierzi orice vlagă, că amețești... Îți vine să te oprești și să te așezi... Dar e posibil să nu te mai ridici. Simți cum mădularele nu te mai ascultă și rămâi pentru o lungă perioadă prizonier dezarmat și deprimat al drumeagului de piatră.

Izi făcea față cu bine ascensiunilor zilnice la Masada. În momentele cele mai grele simțea că mintea i se desprinde de corp... Trupul lui tânăr se adapta la efortul susținut pe cărarea îngustă. Îndura oboseala, setea, durerea din mușchi și articulații. În schimb, ochii săi priveau detașat, liber în jur... Jos, Marea Moartă, de un albastru ireal; oglindiți în mare, Munții Iordaniei, cu câteva firisoare de nori albi, din bumbac, destrămați deasupra lor.

Marea Moartă este un loc unic pe glob. Oglinda apei se găsește la o adâncime de 427 de metri sub nivelul Oceanului planetar și prezintă o salinitate de aproape zece ori mai ridicată decât cea a Mediteranei. Datorită densității ridicate, corpul îți poate pluti în voie, poți lesne citi ziarul stând pe spate, fără teama de a te scufunda. Apa are o consistență vâscoasă, iar după ce ieși din Marea Moartă, îți simți corpul lipicios, ca după o baie în ulei de măsline.

Erau de toți cincisprezece băieți, însoțiți de trei instructori... Teste fizice și psihologice, efort până la limita suportabilității umane, antrenamente. Izi era singurul evreu venit din România, ceilalți veniseră din Germania,

Polonia, Ungaria, Bulgaria, Rusia. Era prieten cu toți și cu niciunul în particular, se putea spune că erau tovarăși de... suferință.

Niciunul nu intrase până atunci în Marea Moartă. De parte, la câteva sute de metri, era o geamandură roșie... De partea cealaltă se afla Iordania, un ținut muntos, iar sus, în spatele lor, se putea vedea Masada, strălucind mat în lumina soarelui. Unul dintre instructori le-a spus pe tonul cel mai serios cu putință:

— Băieți, să aveți mare grijă, apa e foarte sărată. Nu care cumva să vă intre apă în ochi, că veți orbi... O orbire temporară, dar este o senzație foarte, foarte dureroasă!... Dacă vi se întâmplă, ieșiți repede și intrați sub duș. Stați cu fața sub jet, apa dulce vă va alina durerea și, treptat, vederea vă va reveni la normal. Și să nu deschideți gura în apa sărată! Senzația este nu doar dureroasă, ci chiar periculoasă!

Instructorul Alon, un bărbat fibros la patruzeci de ani, ars de soare, aproape negru, cu ochi de un albastru pur și adânc, se întoarce spre mare și, cu un gest ferm, punctează geamandura roșie:

— Copii, vedeți geamandura?... Trebuie să ajungeți la ea – cum, asta depinde numai de voi!... (Râde.) Desigur că trebuie să înotați, iar stilul vi-l alegeți singuri. Atingeți geamandura și vă întoarceți la mal. Dar mare atenție la ce v-am spus despre apa Mării Moarte, că nu-i de glumit!... Totuși, nu intrați în panică, în marea asta nu te poți îneca, apa te ține la suprafață... vrei, nu vrei!... Nu s-a înecat nimeni până acum aici, nimeni în afară

de un singur om. Un bărbat... Numai că fusese beat... Un bețiv... Într-o dimineață a fost găsit plutind cu fața în jos!... Mort... (Râde.) Nici acum nu pot înțelege cum a putut face asta!...

Izi nu s-a aventurat primul. Mai întâi i-a lăsat pe ceilalți să intre în apă. Apoi, cu precauție, a pășit și el în mare. Apa era moale, caldută, lipicioasă, mirosea a sulf, a gudron, a sare amară. S-a lăsat ușor pe spate... Ce miracol, parcă s-ar fi odihnit pe un divan nespus de moale. Nu se scufunda. Își aminti cuvintele instructorului: *Atenție la ochi, la gură!*... Unii tovarăși au fost nevoiți să renunțe brusc și, cu ochii umflați, împleticindu-se, își căutau grăbiți drumul spre țărm. Izi zâmbește: *Hai, că nu sunt prost!*... Se lasă ușor pe spate și începe să dea ușor, foarte ușor din mâini, doar mișcându-și antebrațele și palmele. Picioarele rămân nemișcate, ca să nu facă valuri. Se uită cu coada ochiului: alți colegi de-ai lui sunt nevoiți să renunțe... El nu; încet, încet se depărtează de țărm, e pe direcția geamandurii roșii. Trage în piept aerul sărat și amar, își relaxează trupul, privește cerul adânc de deasupra... Râde în sinea lui: *Câtă libertate!*... Înnoată, înnoată. Nu se grăbește. Se gândește că ar putea adormi aici, în mijlocul Mării Moarte, între Israel și Iordania. Tresare... Nu care cumva să ajungă în Iordania!... Iar îi vine să râdă, a parcurs deja câteva sute de metri, geamandura roșie e aproape. O atinge – a fost o misiune ușoară. Acum ar trebui să revină la mal... Dar dacă ar depăși-o? Să înnoate mai departe, spre Iordania... Izi trece de geamandură,

dar, după câțiva zeci de metri, se oprește și se întoarce. Se uită spre mal, e singur: toți colegii săi renunțaseră.

Întoarcerea i se pare mai monotona, acum că și-a găsit propriul ritm de înot în Marea Moartă. Încearcă să forțeze puțin, dar mișcările îi provoacă mulți stropi care îi udă părul și îl încetinesc. Simte cum o picătură de apă îi alunecă de pe frunte spre tâmplă, lent, ca o umbră de păianjen, atingându-i abia perceptibil colțul ochiului... Deodată, simte o durere ascuțită, insuportabilă, atroce, de parcă cineva i-ar înfige în ochi un cui încins. Geme de durere, sperând să nu fi fost auzit... Se oprește paralizat. Durerea continuă să-i sfredească orbita. Treptat însă, mușchii brațelor și picioarelor i se relaxează, iar el reia înotul spre mal. Mult mai prudent... Lăcrimează, lăcrimează abundent și durerea i se stinge încet, încet. Ajunge la țărm, e întâmpinat de aplauze, de urale – iese triumfător.

Instructorul Alon râde:

— Bravo, ai fost cel mai bun!... Dar ce s-a întâmplat, chiar ai vrut să treci pe celălalt mal, în Iordania?... Dacă voiai s-o ștergi, să știi că grănicerii iordanieni te-ar fi dat imediat înapoi, avem o înțelegere cu ei, un protocol!...

Când să iasă din apă, lui Izi i-a venit un gând: *Oare apa Mării Moarte e chiar așa de păcătoasă?*... Și a băgat vârful degetului arătător în apă și și-a pus o picătură pe vârful limbii, doar o picătură. A simțit o usturime ascuțită, a scuipat și s-a grăbit sub duș, unde și-a clătit îndelung gura cu apă. Dar usturimea de pe vârful limbii,